

скакалци в програмата

български
фантастични
разкази

enthusiast

Скакалци в програмата
Български фантастични разкази

© Георги Ангелов, Георги Илиев, съставители, 2013

© Капка Кънева, художник на корицата, 2013

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-619-164-046-1

скакалци В програмата

български
фантастични
разкази

Съставители
ГЕОРГИ АНГЕЛОВ
ГЕОРГИ ИЛИЕВ

enthusiast
София, 2013

Любомир П. Николов

НЯКОЛКО КОТКИ ПОВЕЧЕ

МИСИЯТА ВЪРВЕШЕ ДОБРЕ, гледано отстрани. Станцията осцилираше в орбита, доволна от объркания си товар. Ние вътре не бяхме на себе си. Най-неприятно бе, че от един момент нататък всички се превръщяхме в безформено желе. Цялата органика на станцията – аз, жена ми, египетската котка и кучето басет – се превръщяхме в безформена, фосфоресцираща топка. Камерите го показваха ясно. Цялата машинария работеше на автопилот и всичко друго беше наред. Станцията изминаваше отдалечената част от елипсовидната траектория и при приближаването си към Земята, точно на шестстотин хиляди километра, ние се обособявахме отново в отделните си тела. Събуждахме се стъписани като от сън, в който никой не е бил себе си. Доста объркващо. Бяхме пак в същите тела, но изградени от други елементи.

Жена ми е биолог. Ученичка на академик Казначеев. На космическата станция е повече биолог, отколкото турист – пропита е от съзнанието за дълг. Мисията ѝ изпива силите. Аз, още като ни изстреляха, си забравих мисията. Каква мисия може да има хамсията, затворена в консервна кутия? Жена ми не мисли така, държи се отговорно, поддържа форма. Когато говори по научни теми, не си позволява собствени интерпре-

тации, а цитира. Сега този проблем с трансформацията на нашите тела, с прехода ни от тела в желирани топки, които се привличат една друга и се сливат в една обща, я е обзел изцяло. Мисля, че донякъде я е срам от тези метаморфози. Мисълта, че е взела материал от котката и кучето, за да изгради сегашното си тяло, я потрися. Мене не ме е срам от въпросните изменения, не е нещо, за което съм виновен, но съм искрено учуден от цялата работа. Единственото, което знаем със сигурност, е, че при отдалечаването от Земята на шестстотин хиляди километра телата ни губят структурата си, а съзнанията ни спират да регистрират света. На обратния път, скъсявайки дистанцията до Земята, на същото разстояние се възстановяват обичайните ни тела.

Сутрин пием чай с жена ми. Чаят е хубав, но водата, преработена няколко хиляди пъти, има вкус на очистващия филтър. Крайно необходимо е да се пие вода. И крайно гадно. Разговорът върви научно, като в някакъв институт. Всички разговори на станцията се записват. Инструкцията е да говорим високо и да мислим на глас. Помагало да запазим човешката комуникация. Истината е, че долу ни подслушват.

Жена ми смята, че метаморфозата с телата ни се дължи на информационните полета. Биоинформационните полета, поддържащи ни като видове, отслабват и после се губят далеч от Земята. Отпива от чая и все едно съм ѝ студент, ми обяснява:

– Клетките са съществуващи потоци на живо вещество на различни материално-енергетични и информационни нива. Полевата организация на живото вещество е неразчленима: или я има, или я няма. В изве-

стна степен това е хомология на закона на физиологията – „всичко или нищо“.

– Доколкото схванах – отвърщам, – човекът има сфера на живот и дейност, определена от биоинформационните полета на вида. Докъдето се простират те, дотам може да действа. Например, може да колонизираме Луната, защото е на четиристотин хиляди километра, но отивайки по-далече, да кажем, в зони, отдалечени над шестстотин хиляди километра, човек нищо не може да свърши, защото ще е без организиращите си полета. Ще е в аморфен, деструктуриран, в насипен вид. Правилно ли съм разбрал?

– Донякъде. Но не е толкова просто.

– Как да не е! Всичко усложняваш – ядосвам се.

– Не се ядосвай, имам нещо наум – казва донякъде съпружески мило.

Не трябва семейства да летят заедно, много е клаустрофобично и човек не може да даде воля на чувствата си. Не че ще взема да чупя чинии; на космическата станция всичко е апаратура, но така, за разтоварване на напрежението бих счупил нещо. Няма обаче абсолютно нищо за чупене. Свирвам на басета и тръгваме на разходка.

– Виж какво пише Казначеев – казва жена ми, като ме вижда, – „експериментите върху развитието на клетъчни култури установяват, че жизнената дейност на клетъчните култури, отглеждани в хипомагнитни камери, угасва и клетките загиват“. – Жена ми става от стола, грабва котката и я подхвърля във въздуха. Котката е загубила способността си да пада на крака и тя внимателно я хваща да не падне. – Ние сме в хипомагнитна камера и при отдалечаване от Земята изчезват

телуричните токове и естественото поле на Земята. При това положение всичко може да се очаква – казва убедено.

Котката, за да докаже правотата ѝ, проговаря с някакви човешки звуци.

– Полетата на Земята явно изчезват от един момент нататък, а с тях и телата ни – обобщавам.

– Трябва да намеря решение – казва тя. – Например система от антени за ретранслация на биополетата върху цялата колонизирана територия.

– Няма да стане – казвам убеден. – Тези полета са много по-обемни от капацитета на комуникационните сигнали. Това не е никакъв телевизионен сигнал. Човекът не работи само на една честота. В клетките се извършват 10 на 9-а степен химични реакции в секунда, като същевременно работата на всички клетки в организма е специализирана и съгласувана в съвършено единство. Не можем да транслираме такъв обем. При такъв обем корекцията на грешки ще е невъзможна задача...

– И какво ще правим тогава. – Жена ми се подpira на книгите, на които разчита, но явно не намира опора. Книгите падат.

– Толкова сложна задача е – казвам, – че трябва да има просто решение. Нещо човешко...

– Опростяваш, както винаги – казва обвинително.

– Ти пък си до гуша във факти. Как дишаш? – отвърщам.

Тя се фръцва и отива в каютата си. Египетската котка Валентина тръгва след нея. Валентина, естествено, е кръстена на Валентина Терешкова. И аз искам да ида някъде, ама няма къде. Клаустрофобично, нали ви казвам. Като риби в консерва сме.

Кучето ме гледа съчувствено.

На другата сутрин внимателно се приближавам до жена ми. Не е въоръжена. Дори ми се вижда донякъде обезоръжена. Чуждите теории, които иска да направи свои, не вършат работа. Не намира изход. Вижда се заточена на тази станция за неопределено, страшно дълго време.

– Слушай – казвам ѝ, – намерих решение. Няма нужда да се ретранслират организиращи полета. Може да си ги носим с нас.

Жена ми гледа неразбиращо. Звуча ѝ като лунатик.

– Виж котката – казвам ѝ, – ако станцията е пълна с котки, то котките ще си носят свое биоинформационно поле, създадено и поддържано от самите тях. Живеейки заедно, няма да го губят, колкото и далече да са от Земята. Ще си имат котешки свят. Напълно самодостатъчен.

– Къде го чете това?

– Никъде. Представям си го ясно. Станцията е пълна с котки, ужасна котешка смрад се носи навсякъде, рециклиращите машини работят на пълни обороти в едно неунищожимо египетско царство... а ние, аз и ти, с кучето изчезваме по едно време, защото си нямаме себеподобни. Камерите ще го запишат. Ще докажем, че определен брой индивиди могат да си създават свое поле и независим свят.

– Невъзможно. Как ти хрумна?

– Докато мързелувах.

– Добре, да предположим, че си прав... не е възможно да си прав, но добре, колко котки смяташ, че ще свършат работа?

– Четирийсет и две.

– Това пък откъде ти дойде наум?

– 42 е отговорът на суперкомпютъра на галактическия стопаджия. Сещаш се, нали?

– Не е компютърът на стопаджията, а е Дъглас Адамс – негова измислица е.

– Е, това бе измислица до днес, после може да стане постулат. Ще се казва постулат 42. Ще гласи: четирийсет и две единици поддържат генотипа и биополето на вида. Четирийсет и две същества от един вид са необходими за създаване на автономно биоинформационно поле, независимо от разстоянието до майката Земя. Просто и ясно, нали.

Кучето кима одобрително. Жена ми и котката не вярват. Котката се отдалечава високомерно. Кой е по-умен – котката или кучето? Според мен само два отбора от по 42 екземпляра могат да решат спора. Иначе може да попаднеш на най-тъпото куче и на най-умната котка. Това няма да го пиша в доклада до Земята. В докладите съм изряден. Пиша официално запитване до командния център да ни осигурят 41 египетски котки. С Валентина ще станат 42. Обяснявам на центъра, че ми трябва за експеримент. Ония бюрократи казват О.К., обаче първо да обясня какъв е експериментът. Изпратиха и бланка за описание на експеримент. Специален формуляр. Попълних съвестно формуляра и го изпратих. Сега ще ми изпратят или котките, или психиатър. Жена ми пък изпрати запитване какъв е бил коефициентът на интелигентност на Дъглас Адамс. Един шегаджия от командния център веднага ѝ отговори, че IQ-то на Адамс без съмнение е 42.

До следващата обиколка не ни остава нищо друго, освен да чакаме. Скоро пак ще станем на желе.

СЪДЪРЖАНИЕ

<i>Любомир П. Николов</i>	
Няколко котки повече	5
<i>Златимир Коларов</i>	
Програматора	11
<i>Мишо Гръблев</i>	
I told you so. You damned fools!	28
<i>Ивайло Шонов</i>	
Аз съм само от огън	34
<i>Христина Мачикян</i>	
Никому нито дума	39
<i>Владо Трифонов</i>	
Шахматисти	44
<i>Теменуга Маринова</i>	
Конферентна връзка	49
<i>Станимир Костадинов</i>	
Провалът на Великана	54
<i>Иван Петров</i>	
Десет минути	59
<i>Георги Малинов</i>	
Подмяна	63
<i>Елена Стоева</i>	
Дежурството	70

<i>Радослав Стефанов</i>	
Психоанализа	78
<i>Димитър Григоров</i>	
Пътища	89
<i>Румяна Василева</i>	
Спиро от Голямата мечка	95
<i>Мариана Царкова</i>	
Третият вариант	100
<i>Александър Белтов</i>	
За влиянието на небесните тела върху хората, или какво мислят зелените учени	104
<i>Стефан Бонев</i>	
Лунен делодайс	109
<i>Станимир Костадинов</i>	
Първобитното племе	113
<i>Михаил Конярски</i>	
Скакалецът	125
<i>Александър Феодоров</i>	
Лунен залез	133
<i>Сибин Майналовски</i>	
Цветето от Антарес	140
<i>Йордан Циров</i>	
Слизате ли?	151
<i>Зорница Петрова</i>	
Синя лудост	175
<i>Мартин Петков</i>	
Кратка история на книгите през третото хилядолетие	185

СКАКАЛЦИ В ПРОГРАМАТА
Български фантастични разкази

Съставители *Георги Ангелов, Георги Илиев*

Редактор *Георги Илиев*

Коректор *Таня Пунева*

Художник *Капка Кънева*

Предпечат *Митко Ганев*

Българска. Първо издание

Формат 84×108/32

Печатни коли 12

ISBN 978-619-164-046-1

Издава enthusiast

Запазена марка на

„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел. 02/943 87 16

факс: 02/943 87 18

e-mail: office@enthusiast.bg

Фирмена книжарница „Ентусиаст бук хаус“,

София, ул. „Кракра“ №12

Книгите на „Ентусиаст“

може да закупите с отстъпка

от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат СИМОЛИНИ

Разказите от сборника „Скакалци В програмата“ представят новите тенденции в българската научна фантастика. Такова издание феновете на този жанр чакат от дълго време. Измежду авторите има както писатели и журналисти с голям опит, така и млади хора със силно въображение, които не се страхуват от експериментите на мисълта. Темите и жанровете са разнообразни. Сблъскваме се с извънземните същества и роботите на „твърдата фантастика“, отегчените хакери и дигиталните скитници на киберпънка, фентъзи героите от приказки и митове, а също и с някои сатирични картини на българската действителност преди и след 10-и ноември. Някои автори предпочитат хумора, а други – мистериите на готическата литература, но всички се изразяват изключително силно чрез похватите на фантастичната стилистика.

*Това издание е съвместен проект
на издателство „Ентузиаст“
и „Денят започва с култура“ на БНТ1.*

www.entusiast.bg

